

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **V. A. T.**, zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Moravské náměstí 754/13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 3. 10. 2025, č. j. 33 A 39/2025-20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 9. 2025, č. j. OAM-968/BA-BA01-BA06-Z-2025, zajistil žalobce (stěžovatele) dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v relevantním znění (dále jen „zákon o azylu“). Dobu trvání zajištění žalovaný stanovil podle § 46a odst. 5 zákona o azylu do 19. 12. 2025.

[2] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel byl dne 25. 8. 2025 kontrolován hlídkou Policie České republiky na adrese L. X, P. X. Při kontrole bylo zjištěno, že je veden v evidenci nežádoucích osob a že rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 14. 8. 2023, č. j. KRPA-23534-55/ČJ-2022-000022-ZSV, mu bylo podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba dvou let, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Počátek doby, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl s odkazem na § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven na den, kdy stěžovatel vycestuje z tohoto území. Doby k vycestování stěžovatele byla dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. K tomu došlo dne 2. 1. 2024, po rozhodnutí odvolacího orgánu o odvolání proti němu.

[3] Následně byl stěžovatel rozhodnutím zmíněného policejního orgánu ze dne 25. 8. 2025, č. j. KRPA-268431-10/ČJ-2025-000022-ZZC, zajištěn za účelem realizace uvedeného správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

[4] Dne 1. 9. 2025 podal stěžovatel žádost o udělení mezinárodní ochrany a následně byl zajištěn shora uvedeným rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 9. 2025, č. j. OAM-968/BA-BA01-BA06-Z-2025. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že stěžovatel již jednou o mezinárodní ochranu žádal, přičemž žalovaný jeho žádost rozhodnutím ze dne 5. 4. 2022, č. j. OAM-13/LE-VL12-HA15-2022, zamítl podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu jako zjevně nedůvodnou. Žalobu proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 25. 11. 2022, č. j. 17 Az 10/2022-28, zamítl. Nejvyšší správní soud pak usnesením ze dne 23. 3. 2023, č. j. 3 Azs 337/2022-26, kasační stížnost stěžovatele proti tomuto rozsudku odmítl pro nepřijatelnost, přičemž dané usnesení nabylo právní moci dne 11. 4. 2023. Stěžovatel nicméně ani tak z ČR nevycestoval. Stěžovatel dlouhodobě pobýval na území ČR neoprávněně, nerespektoval uložené správní vyhoštění ani pravidla pro zaměstnávání cizinců a prokazoval se povolením k pobytu v ČR vydaným na jméno jiné osoby. Svého neoprávněného pobytu si byl vědom a neučinil žádné kroky k jeho legalizaci. Z jednání stěžovatele je podle žalovaného patrné, že žádost o mezinárodní ochranu podal pouze ve snaze znemožnit realizaci vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do země původu se po jeho zajištění stala reálnou, a pokud by k jeho zajištění policejním orgánem nedošlo, sám by tento krok neučinil. K možnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu žalovaný uvedl, že stěžovatel by nevyčkal na ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, nýbrž by pokračoval v nelegálním pobytu a nelegální práci. Stěžovatel nikde není hlášen k pobytu, nemá dostatek finančních prostředků a nemůže si je ani legálně obstarat. Z dosavadního postupu stěžovatele je proto zřejmé, že by jeho propuštěním byl ohrožen účel řízení o udělení mezinárodní ochrany i řízení o správním vyhoštění, a nelze předpokládat, že by své jednání změnil. K délce zajištění žalovaný konstatoval, že nelze vyloučit, že stěžovatelovu žádost bude nezbytné posuzovat standardně podle § 12 až § 14b zákona o azylu. Zároveň však lze v jeho případě předpokládat ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve lhůtě 90 dnů. Vzhledem k tomu, že lhůta pro podání případné žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany činí u osob umístěných v zařízení pro zajištění cizinců 15 dnů, a vzhledem k průměrné době pro doručování v soudním řízení, kterou žalovaný odhadl na 5 dní, žalovaný stanovil dobu zajištění stěžovatele na 110 dnů s tím, že v případě potřeby může být rozhodnuto o jeho prodloužení v rámci zákonného limitu 180 dnů.

[5] Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu, kterou Krajský soud v Plzni shora uvedeným rozsudkem ze dne 3. 10. 2025, č. j. 33 A 39/2025-20, zamítl. K námitce nezákonného použití protokolu o podání vysvětlení krajský soud konstatoval, že dle judikatury je za určitých podmínek možné záznam o podání vysvětlení použít nikoliv jako důkaz, ale jako jiný podklad pro rozhodnutí. Poukázal též na specifika řízení dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, které probíhá v časové tísní a neumožňuje standardní dokazování. Rozhodnutí o zajištění je navíc prvním úkonem v tomto řízení. Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku nesplnění podmínek pro zajištění stěžovatele podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný rozvedl důvody, pro které se domníval, že stěžovatel podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, přičemž odkázal na konkrétní rozhodnutí o uložení správního vyhoštění. Pro rozhodnutí

pokračování

o zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu není podstatné, že na rozhodnutí o správním vyhoštění nebyla vyznačena doložka vykonatelnosti (ale pouze doložka právní moci). Krajský soud k námitce stěžovatele, dle níž již uplynula doba zákazu vstupu na území členských států EU, konstatoval, že v rozhodnutí o uložení správního vyhoštění byl jako počátek běhu této doby stanoven den, kdy stěžovatel území členských států EU opustí. Pokud stěžovatel na základě tohoto rozhodnutí nevystoupal, doba dvou let, po kterou mu nebylo možné umožnit vstup ani pobyt na území členských států EU, nezačala běžet. Stěžovatel si byl vědom následků svého jednání, a proto žalovaný přiléhavě považoval jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze za prostředek, jak se vyhnout výkonu správního vyhoštění. Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku nesprávného počátku či konce doby záznamu stěžovatele v evidenci nežádoucích osob.

[6] Stěžovatel podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž namítá, že se krajský soud přezkoumatelně nevypořádal s jeho argumentací, podle níž není ze žalobou napadeného rozhodnutí zřejmé, na základě čeho žalovaný uvádí, že počátkem běhu doby správního vyhoštění, tj. doby zákazu vstupu na území členských států EU, je den opuštění tohoto území. Podle stěžovatele se naopak tato doba počítá ode dne vykonatelnosti daného rozhodnutí, takže podle jeho názoru uplynula již dne 14. 8. 2025. Ze zákonné úpravy podle stěžovatele nevyplývá pravomoc správního orgánu stanovit počátek běhu doby, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území členských států EU. Rozhodnutí o správním vyhoštění je proto v této části nicotné a krajský soud z něj neměl vycházet, naopak měl vycházet z toho, že doba zákazu vstupu začala stěžovateli běžet ode dne vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění a zajištění stěžovatele tak bylo nezákonné. Stěžovatel dále namítá, že žalovaný neprokázal, že stěžovatel věděl o existenci rozhodnutí o správním vyhoštění, a proto nemohl jednat s cílem vyhnout se něčemu, o čem nevěděl. Závěrem stěžovatel uvádí, že protokol o podání vysvětlení nebylo možné použít jako důkazní prostředek. Vzhledem k uvedenému stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s rozsudkem krajského soudu, přičemž konstatoval, že vzhledem k tomu, že kasační námitky údajně směřují proti procesnímu postupu krajského soudu, ponechává jejich posouzení na Nejvyšším správním soudu. Ve zbytku žalovaný odkázal na své vyjádření k žalobě a na žalobou napadené rozhodnutí.

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[9] S ohledem na skutečnost, že se jedná o věc, kterou před krajským soudem rozhodovala samosoudkyně, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[10] Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne

26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikurní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.*

[11] Nejvyšší správní soud neshledává v kasační stížnosti dostatečné argumenty svědčící pro její přijatelnost.

[12] V návaznosti na obsah kasační stížnosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že napadený rozsudek splňuje kritéria přezkoumatelnosti, neboť je srozumitelný a opřený o dostatek důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Krajský soud žalobní body vypořádal, své závěry odůvodnil a relevantně argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů, nelze tak jeho rozsudek považovat za nepřezkoumatelný (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2021, č. j. 5 Azs 388/2020-45). Pokud stěžovatel považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný z toho důvodu, že se krajský soud nevypořádal s jeho námitkou, podle níž není zřejmé, na základě čeho žalovaný uvedl, že počátek dvouleté doby, po kterou není možné stěžovateli umožnit vstup na území členských států EU, se počítá ode dne opuštění daného území, nelze mu přisvědčit. V žalobě stěžovatel pouze namítal, že není zřejmé, proč by podle žalovaného mělo být rozhodnutí o správním vyhoštění teprve vykonáno, když podle stěžovatele „*doba dvou let od uložení správního vyhoštění již uplynula*“, a to dne 14. 8. 2025. Na to krajský soud dostatečně reagoval tak, že v rozhodnutí o správním vyhoštění byl jako počátek doby zákazu vstupu stěžovatele na území členských států EU stanoven den, kdy stěžovatel toto území opustil. Vzhledem k tomu, že stěžovatel z tohoto území nevystoupal, nemohla stanovená doba dvou let uplynout.

[13] Ke stěžovatelově argumentaci ohledně určení počátku doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, jež byla rozvedena až v kasační stížnosti, je předně nutné konstatovat, že předmětem nyní posuzované věci je pouze přezkum zákonnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2025, č. j. OAM-968/BA-BA01-BA06-Z-2025, o zajištění stěžovatele v azylovém řízení dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, nikoliv zákonnosti předchozího rozhodnutí policejního orgánu ze dne 25. 8. 2025, č. j. KRPA-268431-10/ČJ-2025-000022-ZZC, o zajištění stěžovatele za účelem realizace správního vyhoštění, tím méně pak zákonnosti ještě dřívějšího rozhodnutí téhož policejního orgánu ze dne 14. 8. 2023, č. j. KRPA-23534-55/ČJ-2022-000022-ZSV, o správním vyhoštění stěžovatele. Obě tato

pokračování

naposled zmíněná rozhodnutí byla samostatně soudně přezkoumatelná (a přinejmenším rozhodnutí o správním vyhoštění společně s odvolacím rozhodnutím v uvedené věci také již soudně přezkoumáno bylo – viz dále). Je pravdou, že k případné nicotnosti rozhodnutí o správním vyhoštění by bylo třeba z úřední povinnosti přihlížet i v navazujících řízeních, nicméně ani kdyby policejní orgán hypoteticky určil počátek doby zákazu pobytu stěžovatele na území členských států EU v rozporu se zákonem, nejednalo by se o natolik těžkou vadu tohoto rozhodnutí, která by způsobovala jeho nicotnost (nešlo by o rozhodnutí vydané absolutně věcně nepřislušným orgánem ani o jinou obdobně závažnou vadu způsobující ve smyslu § 77 odst. 1 správního řádu jeho nicotnost), ale o „pouhou“ nezákonnost.

[14] Navíc ovšem pravomoc (i povinnost) policie stanovit v rozhodnutí o správním vyhoštění dobu (a tedy nejen její délku, ale i její počátek), po kterou nelze umožnit vyhošťovanému cizinci vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, výslovně zakotvuje § 118 odst. 1 věta druhá (v návaznosti na větu první) zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud proto již opakovaně judikoval, že je na správním orgánu, aby ve výrokové části rozhodnutí o správním vyhoštění stanovil v první řadě počátek doby, v níž je cizinec povinen vycestovat z území (dříve ČR, nyní členských států EU a dalších jmenovaných zemí), a dále počátek doby zákazu vstupu na toto území (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2012, č. j. 1 As 106/2010-83, publ. pod č. 2586/2012 Sb. NSS, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2016, č. j. 8 Azs 115/2016-37, a ze dne 26. 8. 2020, č. j. 2 Azs 164/2020-33). Bylo tedy na policejním orgánu, aby ve zmiňovaném rozhodnutí o uložení správního vyhoštění určil počátek doby zákazu vstupu stěžovatele na území členských států EU, což policejní orgán učinil a stanovil tímto počátkem den, kdy stěžovatel toto území opustí. Je tedy zcela nesprávná úvaha stěžovatele, že doba zákazu vstupu počala běžet ode dne vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Ani kdyby se ovšem (hypoteticky) stanovená dvouletá doba zákazu vstupu na území členských států EU počítala ode dne nabytí vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, jak se stěžovatel mylně domnívá, neuplynula by dne 14. 8. 2025, jak stěžovatel opět chybně uvádí, neboť vykonatelnost tohoto rozhodnutí nenastala dnem jeho vydání (tj. dne 14. 8. 2023) a dokonce ani dnem nabytí jeho právní moci (2. 1. 2024), ale až uplynutím doby k vycestování stěžovatele, jež byla v rozhodnutí o správním vyhoštění stanovena na 30 dnů ode dne nabytí jeho právní moci.

[15] V posuzované věci vydal žalovaný rozhodnutí o zajištění stěžovatele dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, jenž stanoví: *„Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“*

[16] V § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu jsou tedy obsaženy čtyři podmínky pro vydání rozhodnutí o zajištění: 1) podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v zařízení pro zajištění cizinců, 2) nemožnost účinného uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona

o azylu, 3) existence oprávněných důvodů se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem se vyhnout hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, a 4) tuto žádost bylo možné podat dříve. Tyto podmínky přitom musí být splněny kumulativně.

[17] Stěžovatel zpochybňuje v podstatě pouze třetí podmínku (jež ovšem úzce souvisí s podmínkou čtvrtou), totiž že opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, neboť podle něj žalovaný neprokázal, že si stěžovatel byl vědom existence rozhodnutí o správním vyhoštění. Toto tvrzení však neodpovídá zjištěnému skutkovému stavu. Z obsahu správního spisu (i při vyloučení záznamu o podaném vysvětlení) vyplývá, že stěžovatel proti rozhodnutí ze dne 14. 8. 2023, č. j. KRPA-23534-55/ČJ-2022-000022-ZSV, jímž mu bylo podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění, podal odvolání, které Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, rozhodnutím ze dne 20. 12. 2023, č. j. CPR-37059-4/ČJ-2023-930310-V238, zamítla a odvoláním napadené rozhodnutí potvrdila. Žalobu podanou proti tomuto rozhodnutí odvolacího orgánu pak následně Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 1. 2024, č. j. 19 A 1/2024-25, rovněž zamítl. Je tedy zřejmé, že stěžovatel si byl existence rozhodnutí o správním vyhoštění, kterému se až do svého následného zajištění nepodrobil, plně vědom.

[18] Nejvyšší správní soud dodává, že pokud jde o existenci oprávněných důvodů se domnívat, že (v tomto případě opakovanou) žádost o udělení mezinárodní ochrany stěžovatel podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo jej pozdržet, odůvodnil žalovaný naplnění této podmínky zajištění zejména tím, že stěžovatel nevyužil možnosti zažádat opakovaně o mezinárodní ochranu již dříve, před svým zadržením a umístěním do zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný dále připomněl, že stěžovatel již dříve o mezinárodní ochranu žádal, a to také až po svém umístění do zařízení pro zajištění cizinců, přičemž, jak již bylo konstatováno, tuto jeho první žádost žalovaný zamítl jako zjevně nedůvodnou a stěžovatel nebyl úspěšný ani s žalobou, ani s kasační stížností v uvedené věci. Nejvyšší správní soud považuje toto zdůvodnění žalovaného za dostatečné a považuje tedy zmiňovanou podmínku zajištění stěžovatele podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu za splněnou, čímž ovšem nijak nepředjímá výsledek řízení o opakované žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany. Splnění dalších zmiňovaných podmínek pro vydání rozhodnutí o zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu stěžovatel vůbec nerozporoval, přičemž ani Nejvyšší správní soud nezjistil nic, co by splnění těchto podmínek zpochybňovalo.

[19] Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání ani v námitce stěžovatele týkající se nezákonnosti použití protokolu (záznamu) o podání vysvětlení ze dne 25. 8. 2025 před orgánem policie v žalobou napadeném rozhodnutí o azylovém zajištění. Stěžovateli lze přisvědčit, že podle § 137 odst. 4 správního řádu nelze záznam o podání vysvětlení použít jako důkazní prostředek. Uvedené vyplývá i z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, podle které lze záznam o podání vysvětlení použít toliko jako tzv. jiný podklad pro rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2016, č. j. 4 As 152/2016-37, nebo ze dne 29. 6. 2016, č. j. 6 As 112/2016-30). Nejvyšší správní soud vysvětlil, že záznam o podání vysvětlení poskytuje správnímu orgánu toliko předběžnou

pokračování

informaci o skutkových okolnostech případu (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2019, č. j. 1 As 3/2018-75, nebo ze dne 9. 9. 2010 č. j. 1 As 34/2010-73, publ. pod č. 2208/2011 Sb. NSS). Nelze z něj proto dovozovat skutková zjištění, avšak je např. možné se svědka v průběhu jeho výsledku dotazovat na důvody odlišnosti jeho výpovědi od vysvětlení, které podal před zahájením správního řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2020, č. j. 5 Ads 208/2019-33, a tam citovaná judikatura).

[20] Je pravdou, že žalovaný i krajský soud na protokol o podání vysvětlení stěžovatele ze dne 25. 8. 2025 na několika místech ve svých rozhodnutích odkazovali, ani v jednom případě z něj však nečerpali natolik zásadní skutková zjištění, že by bez nich jejich rozhodnutí neobstála (jak je patrné rovněž z předešlého výkladu). Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí zmínil některé informace vyplývající z tvrzení stěžovatele učiněných před policejním orgánem v rámci podání vysvětlení zejména při posuzování, zda by připadalo v úvahu jednoho z možných zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, a to povinnost osobně se hlásit žalovanému v době žalovaným stanovené. Nemožnost uložení žádného z obou zákonem předpokládaných zvláštních opatření však žalovaný založil především na jiných skutečnostech, které mají oporu ve spise, zejména na faktu, že stěžovatel již nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění, takže nelze předpokládat, že by uložení některého ze zvláštních opatření namísto zajištění stěžovatele poskytovalo dostatečnou záruku, že bude stěžovatel k dispozici pro provedení azylového řízení a v případě jeho negativního výsledku pro své vycestování. S tímto závěrem Nejvyšší správní soud souhlasí a připomíná, že ani stěžovatel neuvedl v žalobě ani v kasační stížnosti žádné důvody, proč by v jeho případě mělo k uvedeným zákonným účelům postačovat uložení některého ze zvláštních opatření jakožto alternativ k zajištění. Žalovaný ani krajský soud se tedy ani v souvislosti s použitím záznamu o podání vysvětlení nedopustili takového zásadního pochybení, jež by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[21] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že jeho dosavadní judikatura poskytuje dostatečné odpovědi na námitky uvedené v kasační stížnosti. Lze uzavřít, že nebyl shledán žádný z důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájem stěžovatele, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[22] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, publ. pod č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 (nikoli odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, měl by tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložil. Ze spisu však nevyplývá, že by mu v tomto řízení jakékoli náklady nad rámec běžné administrativní činnosti vznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 20. listopadu 2025

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu